

3) Έχει το άρθρο 15 του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας, την έννοια ότι οι οικονομικής φύσεως διαφορές μεταξύ των νομοθεσιών των δύο κρατών, όπως η διεξαγωγή της δίκης κλεισμένων των θυρών, από ειδικά δικαστήρια, εξυπηρετούν το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού κατά την έννοια της διατάξεως αυτής [του δικαίου της Ένωσης];

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1347/2000 (ΕΕ 2003, L 338, σ. 1).

Προσφυγή της 12ης Σεπτεμβρίου 2018 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-576/18)

(2018/C 399/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: B. Stromsky, D. Recchia)

Καθή: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή της προς την απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2012 στην υπόθεση C-243/10, όσον αφορά την ανάκτηση, εις βάρος των αποδεκτών, των ενισχύσεων που κρίθηκαν παράνομες και ασύμβατες με την κοινή αγορά κατά την έννοια της αποφάσεως 2008/854/ΕΚ (¹), της 2ας Ιουλίου 2008, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω απόφαση και από το άρθρο 260 ΣΛΕΕ·
- να υποχρεώσει την Ιταλική Δημοκρατία να καταβάλει στην Επιτροπή ένα κατ' αποκοπή ποσό του οποίου το ύψος αποτελεί το γινόμενο του πολλαπλασιασμού ενός ημερήσιου ποσού ίσου προς 13 892 ευρώ επί τον αριθμό των ημερών συνεχίσεως της παραβάσεως, με κατώτατο όριο το ποσό των 8 715 000,00 ευρώ, από την ημέρα εκδόσεως της αποφάσεως στην υπόθεση C-243/10 μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως στην παρούσα υπόθεση·
- να υποχρεώσει την Ιταλική Δημοκρατία να καταβάλει στην Επιτροπή σε εξαμηνιαία βάση, η οποία θα καθοριστεί από την Επιτροπή από το εξάμηνο που θα ακολουθήσει την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως στην παρούσα υπόθεση, χρηματική ποινή ίση προς 126 840 ευρώ ανά ημέρα·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την απόφαση 2008/854/ΕΚ, της 2ας Ιουλίου 2008, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων υπέρ του ξενοδοχειακού τομέα της Σαρδηνίας (περιφερειακός νόμος αριθ. 9 του 1998 — καταχρηστική χορήγηση της ενίσχυσης Ν 272/98), η οποία δημοσιεύθηκε στην ΕΕ L 302 της 13ης Νοεμβρίου 2008, η Επιτροπή κήρυξε παράνομες και ασύμβατες με την εσωτερική αγορά τις επίμαχες κρατικές ενισχύσεις που είχε χορηγήσει η Ιταλική Δημοκρατία, και διέταξε την ανάκτησή τους.

Με την απόφαση της 29ης Μαρτίου 2012 στην υπόθεση C-243/10, Επιτροπή κατά Ιταλίας, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η Ιταλία παρέβη τις υποχρεώσεις της από την ως άνω απόφαση της Επιτροπής, μη έχοντας λάβει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να ανακτήσει από τους αποδέκτες τις ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί δυνάμει του καθεστώτος ενισχύσεων που ανέφερε η εν λόγω απόφαση της Επιτροπής.

Μολονότι έχουν παρέλθει άνω των έξι ετών από την εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου και παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή έχει πολλές φορές οχλήσει προς τούτο την Ιταλική Κυβέρνηση, μεγάλο μέρος των επίμαχων ενισχύσεων δεν έχει ακόμη ανακτηθεί. Τα επιχειρήματα που προβάλλει συναφώς η Ιταλική Κυβέρνηση, ιδίως όσον αφορά τις εκκρεμείς εθνικές δίκες, δεν αποτελούν θεμιτούς δικαιολογητικούς λόγους όσον αφορά την εν λόγω παράβαση. Επομένως, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της παρούσας προσφυγής, η Ιταλία δεν έχει ακόμη ανακτήσει το σύνολο των ενισχύσεων, οπότε δεν έχει συμμορφωθεί πλήρως με την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-243/10.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη το άρθρο 260 ΣΛΕΕ και να την καταδικάσει στην καταβολή κατ' αποκοπή ποσού και χρηματικής ποινής σε εξαμηνιαία βάση μέχρι την πλήρη εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-243/10.

⁽¹⁾ Απόφαση της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 2008, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων «περιφερειακός νόμος αριθ. 9 του 1998 — καταχρηστική χορήγηση της ενίσχυσης N 272/98» C 1/04 (πρώην NN 158/03 και CP 15/03) (ΕΕ 2008, L 302, σ. 9).

Αναίρεση που άσκησε στις 19 Σεπτεμβρίου 2018 η Buonotourist Srl κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δευτέρο τμήμα) στις 11 Ιουλίου 2018 στην υπόθεση T-185/15, Buonotourist κατά Επιτροπής.

(Υπόθεση C-586/18 P)

(2018/C 399/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Buonotourist Srl, εκπροσωπούμενη από τους M. D'Alberti, και L. Visone, δικηγόρους

Λοιποί διάδικοι στην ανααιρετική διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή και Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να κρίνει, σύμφωνα με τα άρθρα 263 ΣΛΕΕ και 264 ΣΛΕΕ, ότι η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 19ης Ιανουαρίου 2015, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.35843 (2014/C) (πρώην 2012/NN) (ποσού 1 111 572,00 ευρώ), είναι εξ ολοκλήρου άκυρη κατά το μέρος που δέχεται ότι τα χρηματικά ποσά που χορηγήθηκαν ως αντιστάθμιση για υποχρεώσεις δημόσιας υπηρεσίας, κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 1191/69 (χορήγηση αντισταθμίσεως βάσει του άρθρου 11 για υποχρεωτική τιμολόγηση στον τομέα των τοπικών δημόσιων μεταφορών) ⁽¹⁾, πρέπει να θεωρηθούν ως μη κοινοποιηθέν μέτρο το οποίο συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η οποία είναι ασύμβατη με την εσωτερική αγορά·
- να κρίνει, σύμφωνα με τα άρθρα 263 ΣΛΕΕ και 264 ΣΛΕΕ, ότι η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 19ης Ιανουαρίου 2015, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.35843 (2014/C) (πρώην 2012/NN) (ποσού 1 111 572,00 ευρώ), είναι εξ ολοκλήρου άκυρη κατά το μέρος που προβλέπει εκτελεστικά μέτρα για την ανάκτηση της κρατικής ενισχύσεως με τα οποία επιφορτίζεται το Ιταλικό Δημόσιο·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της Buonotourist s.r.l.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτηση αναίρεσεως προβάλλονται πέντε λόγοι αναίρεσεως:

I. Σφάλμα της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως προς τον χαρακτηρισμό της υπό εξέταση αντισταθμίσεως ως «νέας ενισχύσεως»

Η αντιστάθμιση που χορηγήθηκε στην ανααιρεσείουσα απορρέει από απόφαση του Consiglio di Stato του 2009 η οποία, βάσει του κανονισμού 1191/1969, αναγνώρισε το δικαίωμα αυτό σχετικά με υποχρεωτική τιμολόγηση αφορώσα υποχρέωση δημόσιας υπηρεσίας. Η εν λόγω απόφαση, ως εκ της φύσεώς της, ουδόλως μπορούσε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εισάγει αντισταθμιστικό μέτρο, δεδομένου ότι προέβη μόνο στην αναγνώριση ενός τέτοιου μέτρου.